

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra AF GRUNDTVIGS DAGBØGER

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 61.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig01val-shoot-idm140411867202032/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Af Grundtvigs Dagbøger

Det glæder mig meget at kunne anmærke, at den Underlighed, som fordum fan[d]t Sted ved hin falsterske Eskilstrups Skoles lange Vakanse, ei længer existerer. — Da Jeg i Politivennen No 299 og 300¹ anmærkede hin Synderlighed, anseer Jeg det for Pligt at bekjendtgjøre dens Hævelse. Jeg har Grund til at tro, det især bør tilskrives S. T. HEr Biskop Birchs saare agtværdige Virksomhed. —

Ovenstaaende var bestemt til Indrykkelse i Politivennen, men forandredes saaledes ved Renskrivningen: —

I Politivennen — No 299 og 300 d: A: — søgte Undertegnede at vække Opmærksomhed paa det Slør, der hindrede ethvert uindviet Øie fra at skue de Grunde, der bevirkede hin falsterske-Eskilstrups-Skoles mangeaarige Vakanse. — Han anser det for Pligt — ligesom Muligheden meget glæder ham — at anmærke hin Underlighed som et Noget, der har existeret. — Eskilstrup har — til alle Vedkommendes Ære — faaet en Skolelærer, og Anmelderen har Grund til at tro, S. T. HEr Biskop Birchs saare agtværdige Virksomhed ei har bidraget lidet hertil.

N. F. S. Gr.

Blandt de islandske Digte, som Gr. anfører, efter Fin Johnsens Kirkehistorie, er der en Bøn til Jomfru Marie, der i Gr.s Oversættelse slutter med Ordene: »bank Sønnen, naar han ei vil lystre!» — Hertil anmærkes under *den 23 Juni*:

Vi le af, Vi undres over, Vi harmes ved slige uværdige Begreber. Vi trække medynksom paa Skuldrene ved at erindre, det var Dyr af samme Art som Vi, der nærede slige; men ei maa Vi her glemme, at selve Treenighedslæren, denne Dumhedens og Rigorismens Udklækkeise, Aritmetikens Karrikatur og al sund Fornufts Antipode, at denne, høilovlig Ihukommelse, meget konsekvent ledte til slige Begreber; thi naar den Enfoldige maatte tro, at Verdens Skaber fødtes af en Skabning, oprørte sig dog hans praktiske lovgivende Fornuft mod den Tanke, at Gud, Retfærdigheds Kilde, der selv bød — ved Naturens klare Stemme — Børn sere og lyde dem, som gav dem Livet, og satte dem i Stand til at nyde det, at han selv skulde overtræde denne helligste af alle Pligter. — Altsaa, ville Vi tro Treenighed, maa Vi ogsaa tro Firenighed, eller sætte Maria i den Helligaands Sted, hvis personlige Existens desuden er saare problematisk.

Ved denne Leilighed maa Jeg anmærke, at skjønt Jeg ei troer, Jesus var Gud, saasom det forekommer mig urimeligt, veed Jeg

¹ skal være: 301, se ovenfor S. 36—37.